

I

Overall waar we vliegen, stuiven de mensen onder ons uiteen.

Ze zien de dreigende schaduw van onze zwerm boven zich en slaan in paniek op de vlucht.

We vliegen over een stad die geblakerd, vernield en grotendeels verlaten is. San Francisco was ooit een van de mooiste steden ter wereld, met zijn kabeltrams en beroemde restaurants. Toeristen struinden over Fisherman's Wharf en zwierven door de drukke straatjes van Chinatown.

Nu vechten de aan de grond geraakte overlevenden om restjes eten en vallen ze doodsbang vrouwen lastig. Ze sluipen door de schaduw en duiken weg zodra ze ons in de gaten krijgen. De paar mensen die midden op straat blijven staan zijn blijkbaar echt wanhopig, en hopen op die manier waarschijnlijk uit handen van de bendes te blijven gedurende de luttele seconden die het ons kost om over te vliegen.

Onder ons zit een meisje gebukt over een dode man die met uitgespreide armen en benen op de grond ligt. Ze merkt ons nauwelijks op, of misschien kan het haar domweg niet schelen. Hier en daar zie ik licht weerkaatsen in een raam, een teken dat iemand ons door een verrekijker gadeslaat of wellicht een geweer op ons richt terwijl we overvliegen.

We moeten een indrukwekkende aanblik vormen. Een wolk van levensgrote vliegende schorpioenen die de hemel verduistert.

En te midden van dat alles een demon met gigantische vleugels die een tienermeisje in zijn armen heeft. Ik neem tenminste aan dat Raffe er als een demon uitziet voor iedereen die niet weet dat hij een aartsengel is die met geleende vleugels vliegt.

Ze denken waarschijnlijk dat hij het meisje dat hij bij zich heeft ontvoert. Ze kunnen met geen mogelijkheid weten dat ik me veilig voel in zijn armen. Dat ik mijn hoofd tegen de warme welving van zijn hals laat rusten omdat zijn huid zo fijn aanvoelt.

‘Zien wij mensen er altijd zo uit van bovenaf?’ vraag ik.

Hij antwoordt iets. Ik voel de vibraties in zijn keel en zie zijn mond bewegen, maar ik versta hem niet boven het donderende geraas van de zwerm scorpioenenmonsters uit.

Waarschijnlijk is het maar goed ook dat ik hem niet hoor. Engelen vinden waarschijnlijk dat mensen eruitzien als kakkerlakken die van de ene beschutte plek naar de volgende scharrelen.

Maar we zijn geen kakkerlakken of apen of monsters, wat de engelen ook van ons denken. We zijn nog steeds dezelfde mensen die we ooit waren. Althans, die we vanbinnen waren.

Dat hoop ik tenminste.

Ik werp een blik op mijn gehavende zus, die naast ons vliegt. Zelfs nu moet ik mezelf eraan herinneren dat Paige nog steeds hetzelfde meisje is van wie ik altijd heb gehouden. Nou ja, misschien niet precies hetzelfde.

Ze zit op het verschroepelde lichaam van Belial, die als een soort draagstoel door een aantal scorpioenen wordt getild. Hij zit onder het bloed en het lijkt alsof hij al heel lang dood is, maar ik weet dat hij leeft. Hij verdient niet beter dan dit, maar een deel van mij verwondert zich nog steeds over deze primitieve wreedheid.

Midden in de San Francisco Bay doemt een grijs rotseiland voor ons op. Alcatraz, de beruchte voormalige gevangenis. Boven het eiland woedt een tornado van scorpioenenmonsters. Het is een klein deel van de zwerm dat niet is meegegaan toen Paige een paar uur geleden op het strand om hulp riep.

Ik wijs naar een eiland achter Alcatraz. Het is groter en groener, en ik kan er geen gebouwen op ontdekken. Ik weet vrij zeker dat dat Angel Island is. Ondanks de naam moet het er wel aangenamer zijn dan Alcatraz. Elke plek lijkt me aangenamer dan Alcatraz. Ik wil niet dat Paige voet zet op die helse rots.

We zwenken om de wervelwind van scorpioenen heen en zetten koers naar het grotere eiland.

Ik gebaar naar Paige dat ze met ons mee moet komen. Haar scorpioen en nog een paar die vlak bij haar vliegen volgen ons, maar de meerderheid voegt zich bij de zwerm boven Alcatraz, zodat de donkere trechter boven

de gevangenis in omvang toeneemt. Een aantal beesten lijkt in de war; eerst volgen ze ons, dan veranderen ze van richting en vliegen terug naar Alcatraz alsof ze door de zwerm worden aangetrokken.

Slechts een handvol schorpioenen blijft bij ons terwijl we boven Angel Island rondcirkelen, op zoek naar een goede plek om te landen.

De opkomende zon verlicht de smaragdgroene bladeren van de bomen die de baai omzomen. Vanaf hier gezien ligt Alcatraz vóór het weidse panorama van de skyline van San Francisco. Ooit moet die skyline adembenemend zijn geweest. Nu ziet het eruit als een onregelmatig, rottend gebit.

We landen vlak bij het water aan de westkust. De tsunami's hebben puin achtergelaten op het strand, en op de ene helling van de heuvel zie ik een groot aantal versplinterde bomen, terwijl de andere kant grotendeels ongeschonden is.

Wanneer we de grond hebben bereikt, laat Raffé me los. Ik heb het gevoel alsof ik een jaar lang opgekruld tegen hem aan heb gelegen. Mijn armen klemmen zich bijna verstijfd om zijn schouders, mijn benen zijn stram. De schorpioenen wankelen even nadat ze geland zijn, alsof ze dezelfde problemen hebben.

Raffé strekt zijn nek en schudt zijn armen los. Zijn leren vleermuisvleugels vouwen in en verdwijnen achter hem. Hij draagt nog steeds zijn masker van het feest in de engelenburcht dat uitliep op een bloedbad. Het is donkerrood met zilver, en op zijn mond na bedekt het zijn hele gezicht.

‘Ga je dat niet afdoen?’ Ik schud de gevoelloosheid uit mijn handen. ‘Je ziet eruit als de rode dood met demonenvleugels.’

‘Mooi zo. Zo zou iedere engel eruit moeten zien.’ Hij rolt met zijn schouders. Waarschijnlijk is het best zwaar als iemand zich tijdens het vliegen urenlang aan je vastklampt. Hoewel hij zijn spieren probeert te ontspannen, is hij volledig op zijn hoede en scannen zijn ogen onze griezelig stille omgeving.

Ik verstel het bandje om mijn schouder zodat mijn zwaard, vermomd als teddybeer, op mijn heup komt te hangen en ik er makkelijk bij kan. Dan loop ik naar Paige toe om haar van Belial af te helpen. Wanneer ik haar nader, sissen haar schorpioenen naar me en steken ze hun schorpioenenstekels in mijn richting.

Met bonzend hart blijf ik stilstaan.

Raffe staat binnen een tel naast me. ‘Laat haar dichterbij komen,’ zegt hij zacht.

Paige klimt van haar vervoermiddel en geeft een van de schorpioenen een klopje met haar tengere hand. ‘Sst. Het is goed. Dat is Penryn.’

Het verbijstert me nog steeds dat die monsters naar mijn kleine zusje luisteren. Ze volharden nog even in hun dreigende houding, maar dan laten de beesten hun stekels zakken terwijl Paige zacht tegen ze mompelt. Ik blaas mijn adem uit en we lopen achteruit; ik laat het aan Paige over om ze te sussen.

Paige bukt om Raffles afgehakte vleugels op te rapen. Ze heeft erop gelegen en de beduimelde veren zien er verfromfaaid uit, maar in haar armen lijken ze bijna onmiddellijk weer in volume toe te nemen. Ik kan het Raffe niet kwalijk nemen dat hij ze van Belials rug heeft gehakt voordat de schorpioenenmonsters ze konden leegzuigen zoals ze hebben gedaan met de rest van de demon, maar ik wilde dat het niet nodig was geweest. Nu zullen we een dokter moeten zoeken om ze weer aan Raffe te bevestigen voordat ze verpieteren.

We lopen het strand op en zien een paar roeiboten die aan een boom zijn vastgebonden. Het eiland is zo te zien toch niet verlaten.

Raffe gebaart dat we ons moeten verschuilen terwijl hij de helling op loopt.

Het lijkt erop dat er ooit een rij huizen aan de ene kant van de heuvel heeft gestaan. Lager op de helling zijn alleen nog betonnen funderingen over, met daarop versplinterde planken die verweerd zijn door het zoute water. Maar hogerop staan wat dichtgespijkerde gebouwen nog overeind.

We rennen achter het eerste het beste gebouw. Het is groot genoeg om een soort barak te zijn geweest. Net als de andere gebouwen is het dichtgetimmerd met witgeschilderde planken. Het ziet eruit alsof ze al lang voor de Grote Aanval zijn dichtgespijkerd.

Het geheel ziet eruit als een spooknederzetting, op het huis op de heuvel na dat uitkijkt op de baai. Het is een volledig intact victoriaans huis, compleet met een wit hek. Het is het enige gebouw dat eruitziet als een woonhuis, en het enige met kleur en een bewoonde uitstraling.

Ik zie geen dreigingen, in elk geval niets wat de schorpioenen niet kun-

nen afschrikken, maar ik blijf toch uit het zicht. Ik kijk toe terwijl Raffe opstijgt en de heuvel op vliegt, in de beschutting van gebouw naar boom, van boom naar gebouw, in de richting van het grote huis.

Wanneer hij het bereikt, doorbreken gewerschoten de stilte.